

Za Janem Hanesem

Energický, pracovitý a obětavý. I tak zůstane v paměti rodině, kolegům a známým Jan Hanes, cukrovarník z Brodců nad Jizerou a z Dobrovice. Jeho srdce náhle dotlouklo na začátku prosince minulého roku krátce před 77 narozeninami.

Pocházel ze Slovenska, z obce Hriňová, z velmi skromných poměrů. Po otcově smrti se rodina za prací přestěhovala do Čech, na cukrovarskou ekonomii v Hrušově, kousek od Brodců. Jan nastoupil již v září 1953 do brodeckého cukrovaru, záhy se však vyučil údržbářem v cukrovarském učilišti v Kostelci nad Labem. Od úplného začátku, pomocného dělníka na rozbíjení vápence, se postupně vypracoval na zkušeného zámečníka a vaříče cukru. Při zaměstnání a rodině vystudoval strojní průmyslovou školu a v roce 1966 nastoupil do funkce provozního technika. Stoupající výsledky Hanesovy práce i celé jeho pracovní skupiny, celkový respekt a obliba vedly ke jmenování šéfem výroby. V této pozici přesvědčil, že zvládá po výrobně-technické stránce vést cukrovar, který se svými výsledky umísťoval pravidelně na prvním či předních místech celého podniku Kolínské cukrovarny. V roce 1992 odešel s několika kolegy do Dobrovice pomoci modernizovat tamní cukrovar. Ve funkci šéfa výroby setrval rok, pro nesrovnatelně velkou náročnost dobrovického provozu v kombinaci s počínající obrovskou rekonstrukcí pak až do odchodu na odpočinek po kampani 2000/2001 zastával funkci provozního technika. Přesto zkušenostmi a přístupem k práci významně přispěl k úspěšné rekonstrukci cukrovaru na moderní evropský závod. Ať už v Brodcích nebo v Dobrovice Jan Hanes pracoval s plným nasazením a nakažlivým elánem, okořeněným humorem, což zákonitě přinášelo ovoce. Práci v cukrovaru neopustil ani v důchodu, proto ještě několik kampaní vypomáhal. Mimo práci s oblibou luštil křížovky, zahradničil a rád poslouchal hudbu.

„Pane inženýr, postavím na kafe, a hned se pustíme do historie“, tak mě vždycky vítal, když jsem se s panem Hanesem po kdovíkolikáté sešel s cílem zapsat a získat co nejvíce informací z jeho bohaté profesní kariéry. Vždy jsem odcházel s unavenou rukou od psaní a dolní čelistí od smíchu.

Hanesova obliba se projevila i plnou smuteční síní při jeho pohřbu. Rádi si na něj vzpomeneme.

Daniel Froněk

Za Františkem Holým

Nedlouho po svých 90. narozeninách zemřel 16. března dlouholetý technický šéf cukrovaru v Dobrovice František Holý. Natrvalo se tak odmlčel poslední žijící vysoký úředník cukrovaru z poválečných let.

Narodil se v Českých Budějovicích do rodiny armádního důstojníka. Studijní kroky vedly na technické školy. Reálná gymnázia navštěvoval na Litoměřicku, dokončil je však až po válce, protože v jejím posledním období byl nuceně nasazen v rámci Technische Nothilfe. Po maturitě absolvoval téměř celou vysokou školu technickou, životní překážky ji však nedovolily dokončit. Při hledání zaměstnání se řízením osudu ocitl v dobrovické společnosti, proto od září 1946 zapustil trvalé kořeny v malebném městečku na Boleslavsku v cukrovaru opředěném tradicí, věhlasem a zkušenými zaměstnanci. Začal jako chemik, později se stal vedoucím výrobního oddělení tehdejšího v místě sídlícího podniku Pojizerské cukrovarny a od roku 1958 zastával funkci vedoucího výroby závodu. Od roku 1975 nakrátko cukrovar dokonce řídil, ale politicky nezapadal do předpokladů, a tak šéfem výroby zůstal až do důchodu, se vsuvkou šestiletého období ve stejné funkci v nedalekých Čejeticích. Skutečný odchod na odpočinek nastal až v roce 2005, po 59 kampaních.

Znalosti František Holý poměrně záhy využíval v praxi, prokázal a odvedl dobrovickému cukrovaru nesplatitelné služby. Ve zhoršujícím se prostředí plánovaného hospodářství dokázal celkově složitý provoz dobrovického cukrovaru udržovat v relativně přijatelných výsledcích. Zkušenosti si nenechával pro sebe, byl dobrým rádcem pro nejednoho cukrovarníka, včetně dobrovického generálního. Jeho kamarádský přístup, břitký humor a otevřenost jej charakterizují asi nejvíce. Soukromí vyplňovala rodina, byl šťastným trojnásobným pradědečkem. Rád lyžoval a věnoval se horské turistice.

Ve Františkovi Holém odešel velký pamětník. Měl jsem to velké štěstí mu být nablízku a při „hovorech s H“ zaznamenávat to, co by jinak nenávratně zapadlo v zapomnění.

Daniel Froněk